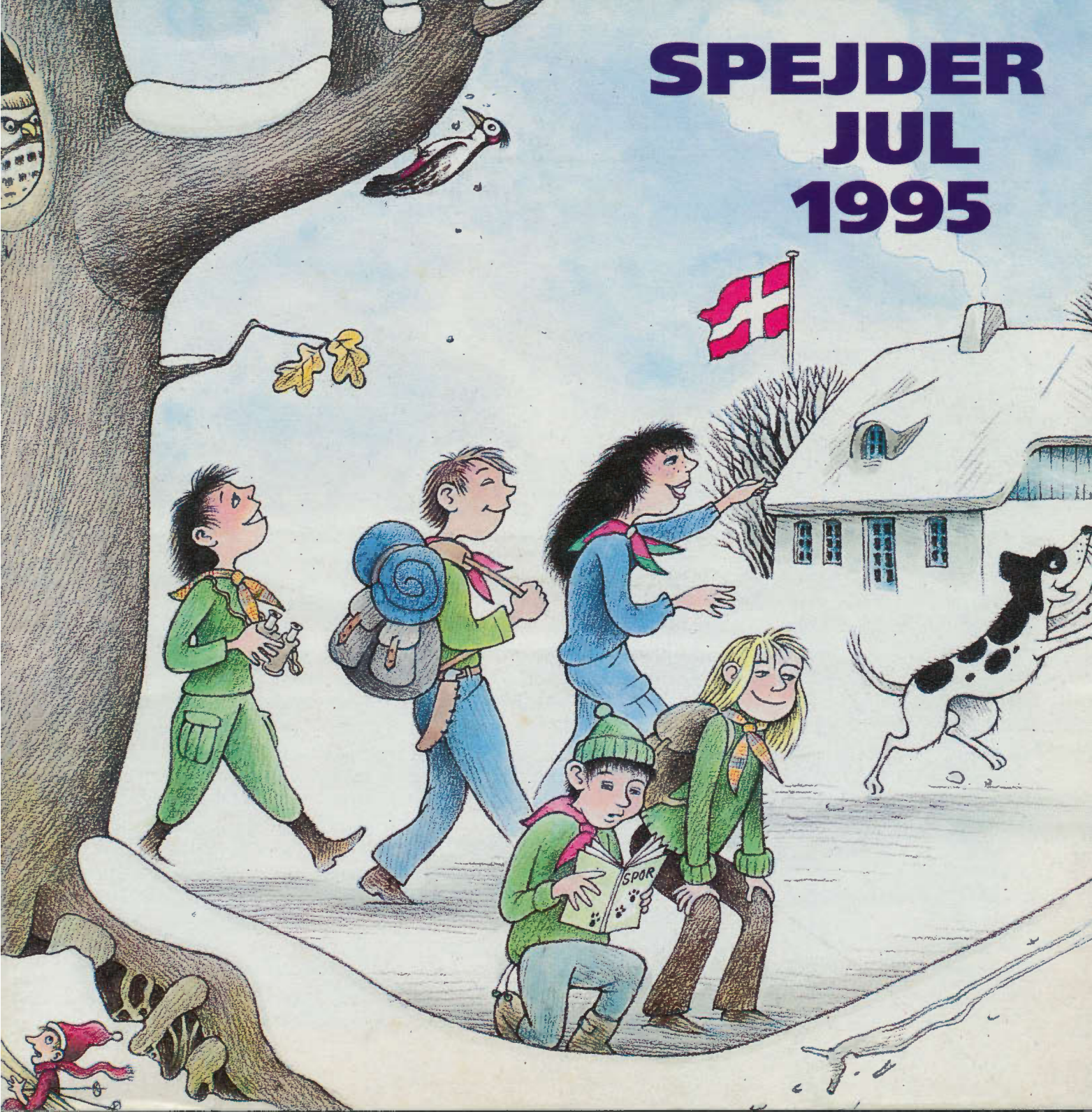

SPEJDER JUL 1995

Æslet

Af Keld Giltoft
Illustrationer Ulla Karmann

Engang for mange, mange år siden stod et æsel i en stald. Det var der ikke noget underligt i, fordi der på samme tidspunkt stod millioner af andre æsler i stalde verden over. Men alligevel - dette æsel stod i en speciel stald i et land, der ligger langt borte herfra.

Der stod det så og gumlede på de sidste sparsomme totter hø, mens det sørgmodigt tænkte på, at det var et surt slid at være æsel. Hver dag havde nok i sin plage, og der var masser af arbejde fra tidlig morgen til sen aften. Ingen længere pauser, ingen frihed til at lege med alle de andre æsler - eller tid til at dase i skyggen af en oliepalme i middagsheden. Det var ikke for det. Ejeren var en rar mand, der behandlede æslet godt, men desværre var han så fattig, at han, ligesom æslet, måtte arbejde dagen lang uden pause.

Ak, ja! tænkte æslet, og nu de sidste dage, hvor jeg har måttet gå og gå de mange kilometer hver dag med hans kone på ryggen, bare fordi de

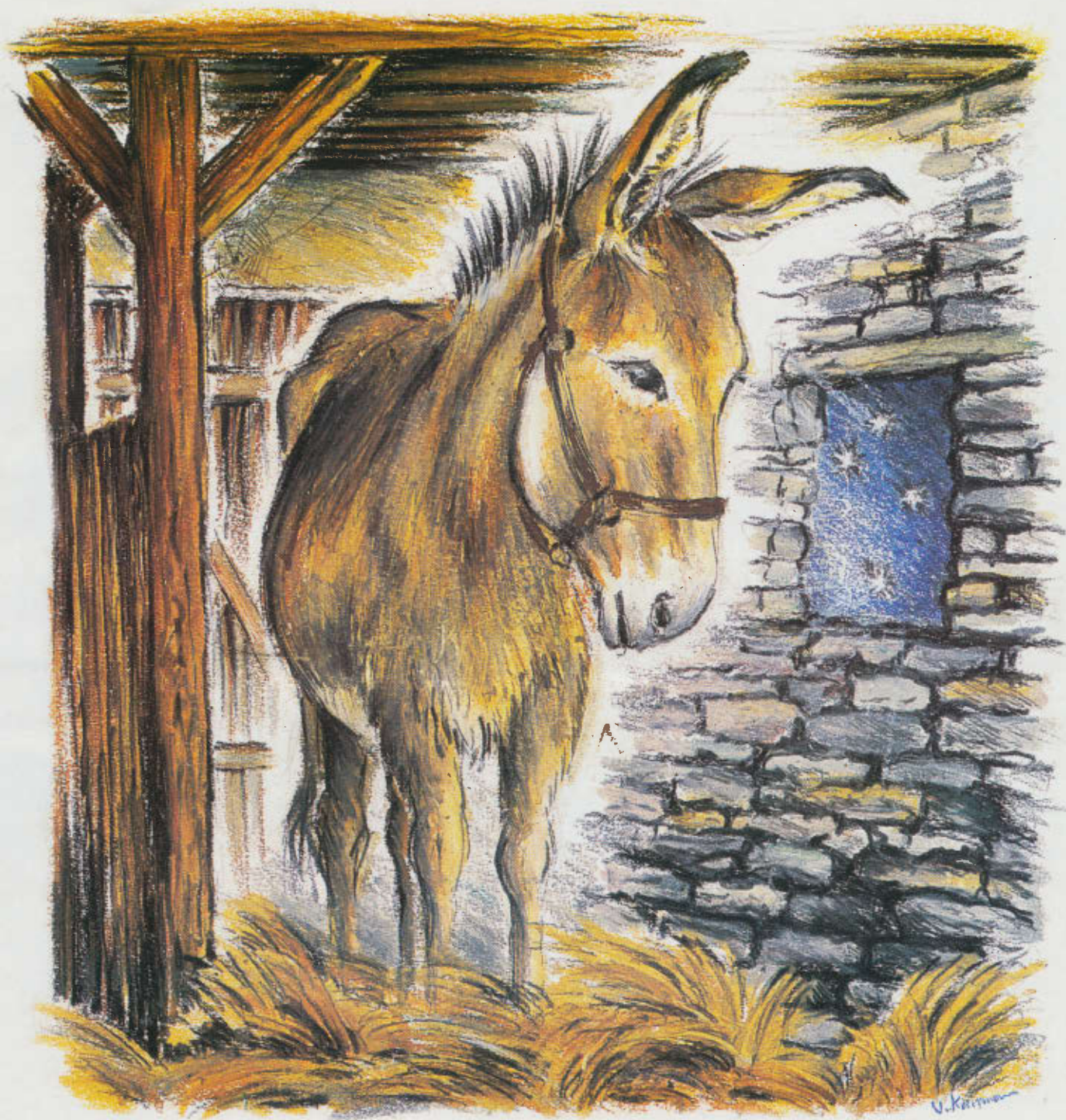
havde fået besked på at være et bestemt sted til en bestemt tid for at blive skrevet op i en bog. Menneskene var bestemt mærkelige. Den følte sig helt øm i hovene. Tænk, at vandre så langt for så lidt - og så var det lige før, at de ikke havde fået husly for natten. Der var optaget alle vegne. Det var kun fordi en flink kromand fik medlidenhed med de trætte rejsende, at de havde fået lov til at overnatte i hans stald. Æslet kiggede ud ad lysåbningen i muren. Udenfor var himlen helt sort med enkelte små stjerner, der glimtede mat som små glasperler.

Det er underligt, tænkte æslet. Om dagen er det ulideligt varmt i den stegende sol - og om natten er det så koldt, at menneskene tænder ild og hyller sig ind i uldtæpper. Selv æsler, der dog går i pels, bryder sig ikke om at være ude i nattekulden. Æslet skuttede sig lidt. Det gumlede langsomt på høet. Det smagte gammelt og var knastørt, men det var det eneste, der var, så måske ville det hjælpe, hvis

man drømte, at det var nyt og friskt.

Det kiggede sig omkring i stalden. Henne i en bunke halm havde ejeren og hans kone indrettet sig for natten. Det så hyggeligt ud, men alligevel kunne æslet mærke, at de var urolige. De talte meget sammen, og konen så ud til at være utilpas, mens ejeren prøvede at berolige hende.

Æslet kiggede ud af lysåbningen. Det var mærkeligt. Himmelen var ikke længere sort. Den var blevet lysere, og stjernerne blinkede endnu lysere end før. Det var som om stjernerne, himlens farve - ja hele himmelkuplen dirrede og natten blev lunere. Det kan dog umuligt blive både lysere og varmere midt på natten - og nu bliver der mere og mere stille ude i byens gader, selvom der normalt er folkeliv og støj overalt. Æslet glemte helt at gumle på høet. Det følte pludselig, at hele verden holdt sit ånde - drag tilbage - en stor og forventningsfuld stilhed sænkede sig og trængte ind overalt. Selv æslet glemte helt sine triste tanker fra før.

Pludselig brød et højt skrig stilheden. Det gav et spjæt i æslet. Var der nogen, der slog ejerne? Æslet rykkede i tøjret for at komme dem til hjælp, men det var ikke nødvendigt. Nu kunne det høre, at der var et barn, der græd, og da det kiggede over til ejerne, så det til sin overraskelse, at de to var blevet til tre. Et lille barn var blevet født.

Glæden over den nyfødte lyste op og fyldte stalden helt ud i de fjerneste kroge. Æslet blev helt varm inden i. Det var en fantastisk følelse. Aldrig havde det oplevet noget lignende. Det brød ud i en lykkelig skryden. Tænk at et barns fødsel kunne gøre én så glad. Det havde æslet aldrig troet.

Da det så ud af lysåbningen, så det til sin store forbavselse, at himlen nu havde ændret sig og fået en smuk kongebålfarve, hvorpå stjernerne blinkede og glimtede som de smukkeste diamanter, men den smukkeste af alle var en stor dobbeltstjerne, som man aldrig havde set før. Den stod lige over gårdspladsen ved stalden og kastede et dirrende overjordisk lys ned over bygningerne.

Æslet blev næsten blændet af alt det lys. Det missede med øjnene og tænkte: „Hvad i alverden er det dog, der sker?“ Det rejste ørene og lyttede. Lidt efter gik stalddøren op og indtrådte nogle hyrder. De fortalte, at det pludselig var blevet lyst, fordi en stjerne havde vist sig på himlen. De kunne ikke forklare, hvad der fik dem til at forlade fåreflokken, de vogtede, men

inden i sig selv vidste de, at noget vigtigt var sket, og at stjernen på en eller anden måde var en del af denne hændelse.

Ja så, tænkte æslet. Så er det ikke blot mig, der synes, at der sker mærkelige ting i aften. Det er nu ... I det samme blev dens tanker afbrudt af lyden fra ridekameler fra gårdspladsen.

Hvad nu? tænkte æslet, mens det spændt ventede på at se, hvem der kom ind ad stalddøren. Og det kan nok være, at æslet spærrede øjnene op. Ind ad døren kom der tre ældre mænd. De havde hvidt skæg og var iført fornemme østerlandske klæde- dragter. De hilste på æslets mennesker, talte med dem og knælede ned foran barnet og gav det gaver.

Nu har jeg aldrig set magen, tænkte æslet. Nu kommer rige folk og giver fattigfolks børn gaver. Hvad er det dog der sker? Jeg kan tydeligt mærke, at der sker en masse forunderlige ting, og alligevel sker der tilsyneladende ikke noget. Æslet så sig søvnigt omkring. Det følte sig helt træt af at spekulere. Det lagde sig til at sove. Mærkeligt, tænkte æslet. I morgen er verden den samme, men alligevel anderledes. Derpå strakte det sig og faldt i søvn.

Nemme nisser

Idé Karen Mathiasen
Foto Mogens Carrebye

Hvis du har:

- lærkegrene
- grankogler
- tubestrik

**kan du lave nogle
dejlige koglenisser,
så kom bare i gang ...**

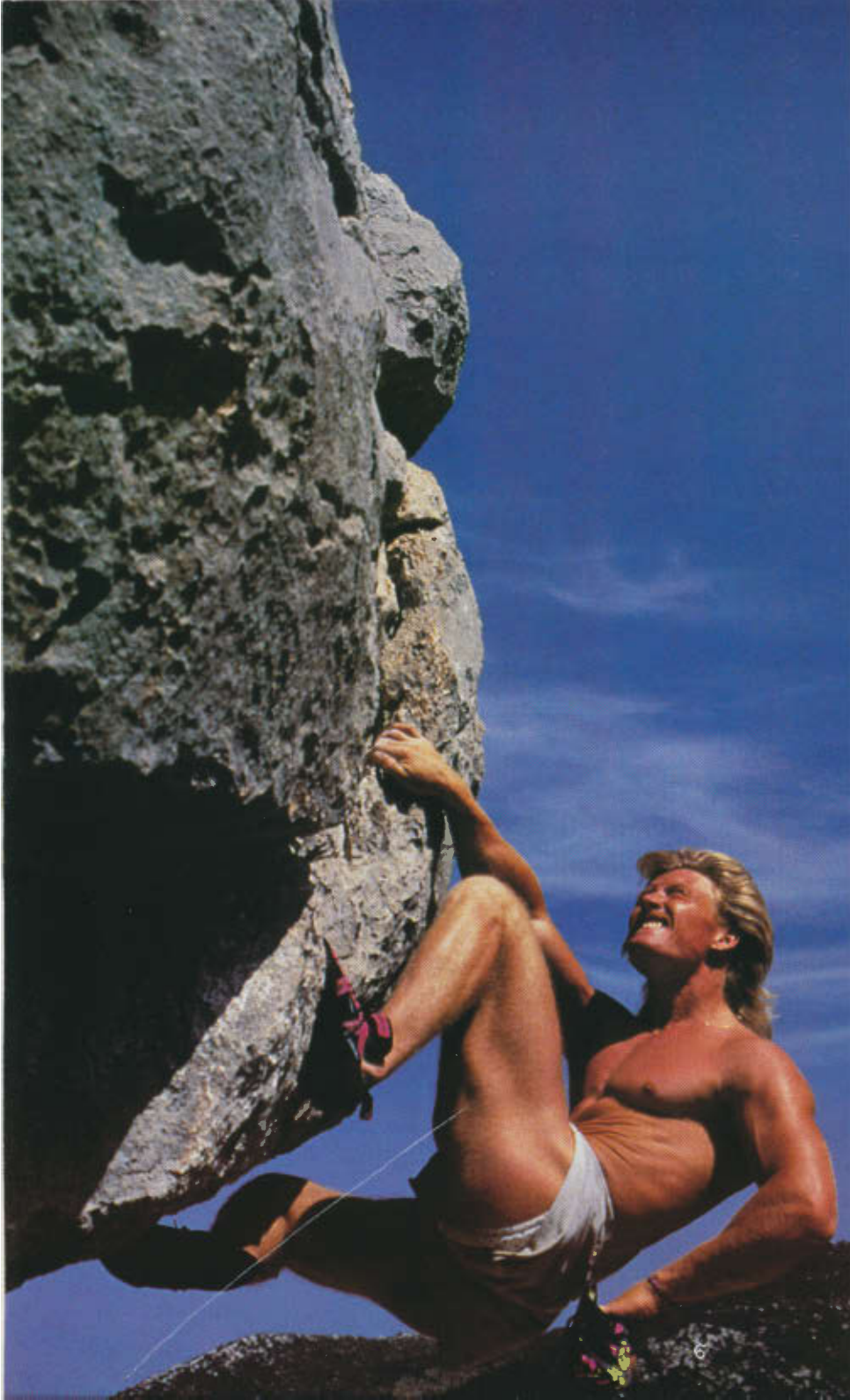
„F ar, jeg kan ikke nå håndtaget“ lyder det let paniske råb ud over klipperne. „Jo, min skat, du skal bare „laybacke“ i kanten og så „jammie“ din venstre hånd i ridset oven over.“

Pigen læner sig tilbage og maser sig op mod det sikre håndtag. Lige idet hendes fingre kryber ind over kanten, glider hendes venstre sandal, og pigen falder med et hvin ud i luften for at blive grebet i sin fars arme. Efter at have sat plaster på et skrammet knæ kigger de to på den 1½ m høje ubestigelige væg - „Farmand, tror du Jonas kan?“

Det mener far godt, for fætter Jonas er et helt år ældre (3½ år) - „Så kan Sif også“ lyder det, og så tager vi fat igen.

Det begynder skidt

Men hvordan er vi havnet der, og hvad har den historie med spejdere at gøre. Jo, for snart mange år siden tog jeg med på et af Fjeldgruppens klatrekurser på Kullen i Sverige. Vi var en hel flok seniorspejdere fra vores grup-

Klatring

- en leg for livet

pe, der havde fået lokket hinanden til, at nu skulle vi altså prøve. Derfor mødtes vi med teamet på Helsingør station, og så kørte vi op til Mølle, til et gammelt forsamlingshus, der skulle være vores base for weekenden. Aftenen gik med at blive instrueret i sikkerhed, tilpasse udstyr og til sidst så vi instruktionsbilleder.

Tror I så vi kunne sove? Nej, jeg havde helt ondt i maven efter at have set billederne, og natten igennem gennemgik jeg alle de undskyldninger, jeg kunne komme på for at slippe for at tage med næste dag. Men næste morgen var jeg selvfølgelig med og så nervøs, at jeg ikke kunne mærke, hvor lidt jeg havde fået sovet.

Vi havde „Fax“ som instruktør - altså ikke ham fodboldspilleren, men Peter, en stor glad dreng fra ... ja, lige nemlig Fax. Han begyndte straks at slynge om sig med udtryk som lay-back, jam, friends, symaskineben, 4. grad, prussik og hvad ved jeg, som fik det hele til at lyde endnu mere eventyrligt. Da Fax så tog en bog frem

med billeder af klipperne og flere hundreder ruter med sjove navne som Ventetiden, No picnic på Mount Kenya, Short man's failure, tænkte jeg igen på min dårlige lillefinger og de andre undskyldninger fra nattens overvejelser.

På klippen første gang

Men nu var der ingen vej ud med æren i behold, så da Fax spildt svingede sig op ad den første rute og etablerede en standplads, måtte vi jo igang.

Jeg var ikke nået mange meter op, før jeg fik besked på at jam'e min højre hånd og så træde op på de første to fodtrin til højre. Når man jam'er holder man ikke i noget, men klemmer hånden fast i en sprække i klippen, og de to store fodtrin var hver på størrelse med en almindelig æske tændstikker. „Manden måtte jo være sindsyg“ eller også havde jeg overset noget. Efter 20 sekunders febrilsk søgen lærte jeg hvad symaskineben vil sige, da

begge ben begyndte at ryste vildt indtil fødderne faldt af de to „STORE“ fodtrin. Med et hyl faldt jeg ud i luften for straks at mærke rykket, da rebet strammedes.

Der hang jeg med bankende hjerte 2½ meter over jorden, og de 20 meter til toppen syntes nærmest ubestigelige. Om aftenen var vi det hold, der havde fået klatret flest ruter (nemlig 5), hvilket vi var meget trætte og stolte af. „Fax“ så ud som om det havde været en søndagsudflugt, og så mente han ellers, at den eneste grund til, at

jeg ikke faldt flere gange, var at jeg var bange for at give slip. Aftenen sluttede med, at vi så billeder fra nogle klipper (bjerge) i Sydeuropa, hvor reblederne havde været sommeren før. Der var billeder af flere hundrede meter høje vægge og store overhæng, og jeg lovede mig selv at „det ville jeg aldrig komme til at gøre, så klatring var vist ikke noget for mig.“

... men ikke sidste

Men 10 år senere og 70 meter over jorden står jeg med solen stegende på ryggen og værkende fingerspidser og tænker på dengang, jeg sagde de ord. Langsomt rejser jeg mig på tåspidserne, klemmer højre hånds negle og

langefinger ned bag en flage og læner mig ud mod kanten af overhængen. Hjertet hamrer og dybt nede under mig sidder Morten (Jonas far) og undrer sig over, hvorfor pokker jeg ikke bevæger mig hurtigere.

Baglængs, baglængs - siger Hjer-
nen - tilbage i sikkerhed på den sidste hylde, men så tager jeg mig sammen og svinger mig ud. Lige idet fødderne glider, får jeg fat i den „kuffert“ jeg ikke kunne se og trækker mig op på let grund med gode tage- og sikringsmuligheder.

Hurtigt etablerer jeg standplads, og snart efter står Morten ved min side, nu er det hans tur til at klatre førstemand, mens jeg roligt kan hæn-
ge her og nyde udsigten over dalen med alle vinmarkerne og den lille by med campingpladsen, hvor vi alle mødes i aften og fortæller om svære laybacks, tynd balance klatring, gode og dårlige sikringer. Det der ikke tales så meget om, men som hele tiden følger os er kammeratskabet på klippen og i lejren, samt de mange dejlige og intense timer vi tilbringer sammen i naturen.

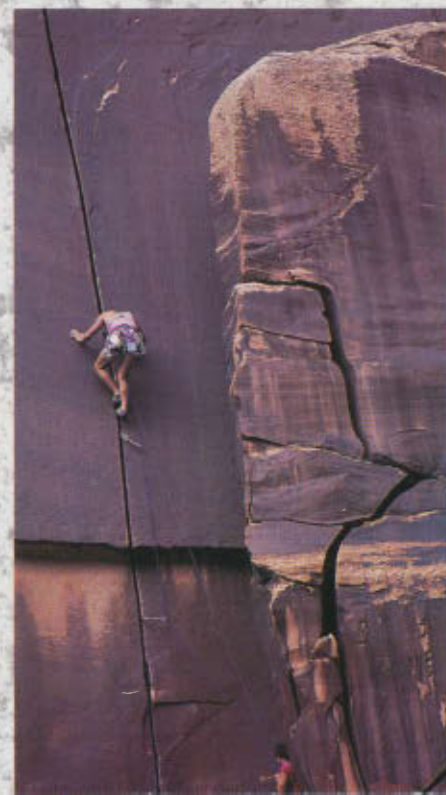
Din chance

Så fordi jeg har haft alle de oplevelser og glæder, gode kammerater og sjove ture, står Sif og jeg nu ved denne lille klippe og „øver“. Hun skal nu ikke bare lære at klatre, men også at forstå naturen, sådan at hun kan tage ud med sine venner og nyde den med rygsæk på fjeldet, på ski i kano eller

som fortalt her i min lille historie ved at klatre. Mange voksne mener, at det er synd for hende - selv synes jeg, at vi giver hende nogle muligheder, som mange børn vil misunde hende. Hvad mener du?

Hvis du er enig med mig, har du også selv muligheden - også selvom din mor eller far ikke kan tage dig med ud. Når du bliver senior, kan du tage på Fjeldgruppens kurser. Her lærer du at klare dig selv på fjeldet og møder måske også nye tur-kammera-
ter.

Vi håber at møde dig iblandt os.
Med spejderhilsen
Sif og hendes far og mor

At komme til verden

*Tekst Nils Boesdal
Illustrationer Ursula Seeberg*

Det er en sær blanding af voldsomme naturkræfter, der har fået vores smukke land banket sammen til det, vi kender idag. Vand og vind og is har skubbet rundt med grus og bakker, fuldstændig som børn, der leger med skovle, kviste og vandkander i en sandkasse.

Ja, selv jordskælv og vulkaner har i tidernes morgen været med til at skabe det her vidunder med bøgene der spejler sig i søen blå - nær salten Østerstrand.

I tidernes morgen ...

Voksne bruger tit det udtryk. Nogen mener, at tidernes morgen, det var dengang, de selv blev født. Andre tænker på middelalderen eller vikingetiden. Og atter andre er sikre på, at tidernes morgen, det var dengang Jesus blev født og vor tidsregning begyndte.

Men vi skal meget længere tilbage for at finde tidernes morgen - og vi skal igang med en masse gætterier. Selve grundfjældet, som måske er den ældste del af jorden, regner vi med er mindst to milliarder år gammel. Men vi gætter bare. Danmarks tilblivelse kan vi kun følge omkring 100 millioner år tilbage.

Der var et dybt og mystisk hav dengang - her, hvor Danmark ligger idag. Vandet i havet var ret varmt, så hvis der havde været nogen danskere, så havde de ikke behøvet at rejse sydpå om sommeren for at bade. Men der var selvfølgelig ingen, der var kun

havet, og på bunden af det store hav blev aflejret en del slim og skaller, flintesten og dyrerester. Det tog alle disse aflejringer omkring 30 millioner år at lave fundamentet til Danmark. Det er så lang tid, at man bliver helt svimmel af at tænke på det.

Idag kalder vi denne tid for kridttiden, og man må sige, den gjorde sit arbejde godt, for der kom jo et pænt lille land ud af det. Tykkelsen på kridtlaget svinger meget, fra ganske få meter og op til 500 meters tykkelse. Det er næsten ubegribeligt, at de små skaller og dyrerester kunne danne et lag kridt på en halv kilometer, men selv idag kan man finde forsteneringer som vættelys og tordensten i kridt - det er kælenavne for 8-armede blæk-sprutter og søpindsvin.

De næste 70 millioner år

var en urolig periode, hvor de forskellige dele af verden skubbede til hinanden som store dyr, der prøver at lave plads til sig selv. De fleste af bjergene længere nede i Europa blev til dengang, og når man kører sydpå i bil, kan man godt forestille sig, at der må være blevet mast og skubbet en del for at få Alperne til at ligge og flyde som de gør idag.

En tur i dybfryseren

Før Danmark blev helt færdigt, skulle det lige en tur i dybfryseren. Vi fik en enkelt hurtig million år i kulden, et dyp på tre små istider, og det var slet ikke nogen dårlig idé, for mange af de smukke bakker og dale, vi synger om i vores sange idag, blev lavet af isen - og smeltevandet, da vi blev tøet op igen.

Og det er ikke så længe siden, vi kom op i varmen. Man regner med, at vi lå her og smeltede for 15-20.000 år siden, og da isen trak sig tilbage, efterlod den en masse jord, som den skubbede foran sig som høje bakker. Synet af disse bakker er én af de vigtigste grunde til, at mange mennesker idag mener, at Danmark er et af de smukkeste lande i verden.

Selvfølge­lig tog det lang tid at få os tæt op. Vintrene dengang var stadig kolde og somrenes varme var længe om at nå i dybden. Men stille og roligt kom landets altså til verden, blev varmere og varmere og blev til sidst dækket af tæt skov.

Historien kunne være endt her, men det gjorde den ikke, for

pludselig steg havet igen. Hele landet blev oversvømmet og skovene gik til grunde. Først for 5-6.000 år siden hævede landet sig igen, og et par tusinde år senere røg vi ind i en masse regnvejr, som helt ødelagde de nye træer. Der blev dannet tørv og store moser, som hele tiden blev tykkere og tykkere. Dynerne lå som store svampe af vand, der forhindrede den gamle spagnum i at rådne. Træernes rødder kunne ikke ånde, og dyr og mennesker måtte hele tiden flytte sig længere ud mod mosernes kanter, hvor de kunne finde noget at leve af.

Da barnet blev født i Betlehem, gik rådyrene rundt i de smukke farver, der opstod i oaserne ved moserne.

Og efter dyrene kom jægerne. Så gik

det hurtigere. Kun et par tusinde år efter kom du og jeg til verden.

Findes der mon noget smukkere udtryk end dette at komme til verden? Danmark kom til verden, og vi kom til verden, hver på vores egen måde. Digteren Benny Andersen skrev for nogle år siden, at det ville være svært at glæde sig over livet, hvis man ikke først var kommet til verden. Benny Andersen forestiller sig, at

**vi kom slentrende ude fra rummet
havde masser af tid
og ikke noget særligt andet at lave
og fik øje på verden
og tænkte
Aha
Der kommer noget dér
der kunne jeg tænke mig
at slå mig ned
og se dagens lys
Hvilken tillid der ligger i de par ord
At komme til verden
Det er alt
hvad det drejer sig om.**

Det er en rar tanke, at Danmark kom til verden. Og nu er vi her jo også. Sammen må vi se at få det bedste ud af det. Alle de 8-armede blæksprutter og søpindsvin, som nu er gulvet i vores dejlige hus, skal vel ikke have aflejret sig under os forgæves, vel?

PS Benny Andersens digt kan læses i bogen *Himmelspræt* fra 1979

**Lige knap 25.000 spejdere fra 166
nationer mødtes i Holland til den
18. Verdensjamboree under mottoet:**

Tekst og fotos Marianne Pedersen

Future is now

403 danske spejdere, heraf 126 fra Færøerne og 14 fra Grønland svedte bravt i sommervarmen med de mange spændende aktiviteter, med de engelske gloser og med at finde rundt på det kæmpe lejrrområde.

Friendship award-aktiviteten satte for alvor gang i samarbejdet og venskaberne på tværs af landegrænserne. „Find sammen med 7 andre spejdere fra mindst 4 andre nationer og løs mindst 7 af de stillede 11 opgaver sammen“.

Gør I det, får I udleveret det unikke Friendship Award mærke til uniformen, som til evig tid vil minde jer om en forrygende verdensspejderoplevelse og de nye spejderkammerater fra hele verden I fik i Holland.

Spejdere forandrer ikke verden på 10 dage, men spejdere gør en forskel, blev der sagt under åbningen.

Det blev bevist under Verdensjamboreen, i det små i de mange nye venskaber, der blev knyttet på tværs og i særdeleshed da alle mødtes til den samme store fredsgudstjeneste søndag.

Nisser

„Det er uhyggeligt!“ råbte nissefar, der sad på en gammel kaffekande midt på gårdens rodeloft. Det gav et sæt i nissepigen Vulle. Hun skulle lige til at putte en død mus ind under blusen på sin bror Valle.

„Hvad er det, der er så uhyggeligt?“ Nissemor lagde sit strikkesæt ned i skødet.

„Det pusler!“

„Hvor?“ Vulle og Valle sprang ivrigt op.

„Overalt! Det er hverken gårdens dyr eller mennesker. Det er en puslen, jeg ikke har hørt før!“ Nissefar så gal ud.

h e

Af Karen Ellegård
Illustrationer Morten Stern

„Mon det er nogen, der vil gøre os fortræd!“ Nisseemor så bange ud.

„Man ved aldrig. Jeg vil ikke have det. Det er uhyggeligt!“ Nissefar bankede på kaffekanden med sine træsko.

„Vi vil finde ud af det.“ Vulle og Valle var allerede løbet hen til stigen, der førte ned til laden.

„Nej, I bliver her. Det er for farligt!“ Nisseemor lød bekymret. „Vi går ned til Yrsa og Gertrud.

— Måske ved de noget.“ Vulle vidste, at hun altid havde lov til at snakke med gårdens to gamle køer.

„Det er i orden, men I skal komme hjem, inden menneskene begynder at malke!“

Snart efter sprang børnene op på ryggen af hver sin ko.

„Hvad er det for en fart I har på?“ Gertrud stoppede op midt i sin gumlen. „Vi vil have fred, når vi tygger.“

„Jamen, det er vigtigt. Har I

mærket nogen puslen. Ja, altså ikke mus og rotter og katten Holger, men en ny puslen?“ Vulles stemme var ophidset.

„Tja,“ kom det langsomt fra Yrsa, mens hendes underkæbe tog endnu tre tyggebevægelser. „Jo, nu du siger det, så har vi talt om, at der sker noget uhyggeligt her på gården.“

Vulle og Valle hoppede ned fra køerne.

„Jeg vil smadre det,“ Valle boksede til halmen, så den fløj rundt i kostalden.

„Vi skal nok få brug for dine muskler. Vi må finde ud af noget.“ De to nissebørn satte sig hen i en krog og hviskede. Det var snart jul. Hele nissefamilien så hen til juleaften, for så ville gårdens folk sætte julegrød op til dem. Det var det bedste de vidste. En lang og kold vinter, hvor de kun spiste tørre nødder og bark, kunne være sej at komme igennem. „Vi har en plan!“ kom det endelig fra nissebørnene.

De gik op på loftet. Hele aftenen var de meget søde og flinke. Da nissefar sagde, de skulle gå i seng, adlød de straks. Men de sov ikke. De hørte, der blev ro i stalden, og at nisseemor og nissefar gik i seng. De ville lige vente, til de kunne høre nissefars snorken, men de

hørte ingen snorken. De sov.

„Arrh,“ Vulle for op af halmen. Der var noget, der havde rørt ved hendes nissehue. Hun tog sig til sin røde hue, men den var som den skulle være. Hun ruskede i Valle.

„Pst, vi skal op nu,“ hviskede hun. Valle rejste sig søvndrukken. „Vi skal finde det uhyggelige,“ hviskede hun. De listede stille afsted med den døde mus og en rulle snor.

Ved lugen til kostalden bandt de snoren i musens hale og lod den falde ned i kostalden. De bevægede snoren, som om de fiskede. Musen gyngede frem og tilbage. Det uhyggelige ville nok „bide på“ musen.

De sad ganske stille. Alt var roligt.

Pludselig kunne de mærke et ryk i snoren. Valle holdt fast, hans øjne strålede. „Jeg har bid.“

„Åh nej!“ udbrød hun. „Det er Holger, der har bidt på!“

„Tag så musen, din skiderik, og lad os få snoren.“

„Nåh, er det jer, der driller,“ knurrede Holger vredt.

„Nej, nej, søde Holger, vi vil ikke drille dig, vi skal fange det uhyggelige,“ hviskede Valle sødt til katten.

„Høh, så I skal fange det uhyg-

Nisseerne

gelige, høj, høj, ja værsgod!
Men lad mig være i fred!" brum-
mede katten og forsvandt.

"Puh, der kunne vi være kom-
met galt afsted med den gamle
gnavpot." Vulle åndede lettet op.

Børnene sad igen stille. Skulle
de opgive deres „fisketur“?

„Du," sagde Valle pludselig, „der
var noget, der rørte ved min hue i
nat."

„Det er måske det farlige!" Valle
blev helt stiv i blikket.

„Jamen, sådan er det nok! Skulle
vi ikke bruge min hue som mad-
ding?" hviskede Vulle ophidset til-
bage.

Kort efter svingede de med
snøren med Vulles nissehue.

Natten var ved at være forbi,
selv om det stadig var mørkt. De
to børn stirrede hele tiden på
huen. Især Vulle ønskede ikke, at
hendes hue skulle forsvinde.

„Du, der er altså noget, der
pusler ved din hue," hviskede Val-
le med ét. „Kan du se noget?"

„Skrub væk!" Vulle hev i sno-
ren, men det var for sent. Hen over
kostaldens gulv løb en lille nisse
afsted med Vulles hue. „Se!" råbte
Vulle, „den har en sribet hue på!"

„Hvaffor noget?" Nissefar var
vågnet ved Vulles råb og stod nu
ved lugen. „Hvad sker der?"

„En nisse med en sribet hue
har taget min røde nissehue," kom
det fra den grædende Vulle. Så
måtte de to nissebørn fortælle
hele historien til nissefar og nisse-
mor.

„Den skiderik! At tage en nisse-
hue, det er det værste, der kan
ske. Det er uhyggeligt! Nu må vi
gå i kamp!" Nissefar var vred. „Jeg
skal lave en plan. I må ikke forstyr-
re mig. I børn kan gå ud og lege,
men bliv her ved gården," sagde
nissefar.

Vulle og Valle klatrede ned ad
stigen, og allerede før hanen gale-
de hoppede de rundt i hængepi-
len. Valle tog fat i en gren og svin-
gede frem og tilbage. Han kunne
svinge sig meget højt op i luften.

På den ene side af hængepilen
var en stor snedrive, og på den
anden side var andedammen, der
var dækket af is.

„Se, hvad jeg kan," råbte han til
Vulle. Han svingede meget højt og
langt. Derpå gav han slip og hav-
nede i snedriften. „Det kildrer i
maven." Vulle prøvede også.

„Vi kan også hoppe til den
anden side og så kurre på
isen." Valles øjne strålede.
Hurtigt var han oppe i
grenene og svang sig
ud over dammen. Han
gav slip og kurrede ud
over isen med rasende
fart.

„Pas på!" skreg Vulle.

Det var for sent. Isen knage-
de og gav efter. Valle gled med
stor fart lige ned i vandet.

„Hjælp!" skreg han. „Jeg
drukner!"

Tusinde tanker løb gen-
nem Vulles hoved. Skulle
hun løbe hjem efter
hjælp? Eller mave sig ud
på isen med en stige,
som Valle kunne få
fat i og kravle op på?

Vulle tog benene
på nakken og løb hjem.
Kort efter sad hun igen
ved andedammen sam-
men med nissefar og nis-
semor. Der var ikke
nogen Valle, kun et stort
hul i isen. Var han allerede
druknet. Tårene piblede
frem.

„Valle!" råbte nissefar.

„Her er jeg!" kom det fra hæn-
gepilen. De to løb derover.

Der sad Valle sammen med to

nisser med sribede nissehuer.

„De to har reddet mig med en stige,“ kom det fra Valle. „De har givet mig deres tøj på!“ De to nisser så sky ud.

„Vi lå skjult i nogle buske og så uheldet. Vi trak nissedrengen op, inden han frøs ihjel.“

„Tak for det!“ sagde nissefar. „Men hvad er I for nogle folk?“

„Vi boede på en anden gård, men der var ikke mad nok.

Så tog vi hen til jeres gård. Vi vil gerne bo her, men vi skal have en rød hue.

Derfor tog vi Vulles hue, da hun havde smidt den ned i kostalden.“ De to nisser så skræmt på Vulle. Nissefar klædede sig i skægget.

„Nå, så det er I to gavtyve, der er det uhyggelige! I er jo gode nok. Kom og hold julefest med os!“

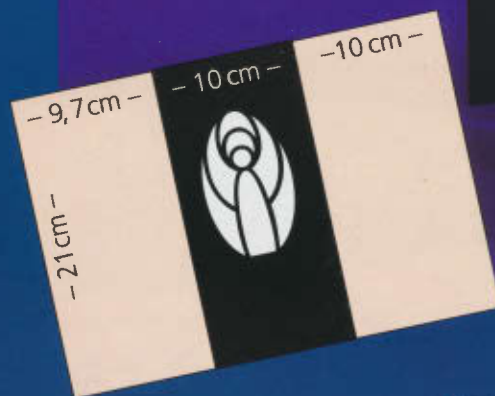
MORTEN STERN 95

Julekort til fyrfadslys

Julekortene her kan blive
hele små lysende julegaver
- især hvis du sender dem
sammen med en lille
fyrfadsstage & lys.

Det er
alle de
mørke
felter,
der skal
skæres
ud på
motivet

Til 1 kort skal du bruge:

- 1 ark sort karton (A4)
- 1 ark hvidt papir (A4)
- lim
- silkepapir (hvidt-gult-blåt)
- en skærekniv (skalpel)
- et tykt papunderlag til at skære på

*Tekst og idé Anne Kathrine
Houe Vestergaard
Foto Mogens Carrebye*

Inddel det sorte karton i tre dele. Overfør motivet til det midterste felt.

Skær ud og lim silkepapir på bagsiden. Til sidst limes to stykker hvidt papir på indersiden af de to yderflapper - den ene til at skrive på

-den anden fungerer som baggrund for motivet, når kortet er foldet.

Prøv selv at lave andre stjernemotiver til stjernekortene.

Rationerings- spejderen

Jeg var kun en lille pige i 4. klasse, da Danmark blev besat af tyskerne.

Jeg husker tydeligt den morgen i april, hvor de mange mørke og truende flyvemaskiner kom flyvende hen over landet. De fløj så lavt, at det virkede som om, de fløj lige ind i soveværelset til mig.

Alligevel var vi børn ikke rigtigt klar over, hvad der skete omkring os, da vi et par timer senere blev sendt i skole. Men den triste, knugende stemning, som omgav os, var til at føle på. Selv for børn.

Når jeg tænker tilbage på min spejdertid i krigsårene, er det mørkelægning, udgangsforbud, vareknaphed og rationeringer, som jeg husker tydeligst.

Alene uniformerne var et kapitel for sig. Vi var ikke mange, der havde en uniform, som fra begyndelsen var bestemt til det formål. Det var et stort problem, hvordan man skulle få fat på noget, som kunne blive til en uniform. Men ved hjælp af fingersnilde, fantasi og mødres endeløse tålmodighed med nål og tråd, så gik det.

Som 4. generation af pæn familie i

Viborg, havde jeg rig mulighed for at gå på opdagelse i diverse pulterkamre fra 1., 2. og 3. generation.

Den dag, da jeg blev meldt ind som spejder, måtte jeg, som så ofte før, ud på den sædvanlige tur gennem pulterkamrene. Resultatet udeblev ikke. En hvid kittel af god kvalitet fra før krigen kom frem til ære og værdighed. Den var oprindelig tiltænkt en moster i 2. generation, som tjente i et herskabshjem, hvor personalet gik i hvide kitler.

Men der skulle ske et og andet, før kitlen kunne blive til en spejderuniform. Den blev sprættet helt fra hinanden, og de enkelte stykker dyppet i mørkeblå farvebade og kogende vand. Rigtig mørkeblå blev den aldrig, men så i hvert fald gråblå.

Næste problem: hvor får vi nu mørkeblå tråd fra? En fornyet skattejagt frembragte forskellige trådrester i lige så mange forskellige farver. De mest farvestrålende blev brugt på de

Af Jytte Lauritzen
Illustration Per Illum

steder „som ikke kunne ses“. Herefter fik hele herligheden et nyt farvebad, så resultatet så nogenlunde ensartet ud til sidst.

Uheldigt var det, at jeg ikke netop udmærkede mig ved at være ensartet i den periode.

Efterhånden bar uniformen tydeligt præg af, at jeg var i voksealderen. 3 striber forneden, viste, hvor tit den var blevet lagt ned. Et bredt stykke på midten i en helt anden blå farve talte også sit tydelig sprog om mit vokseværk. „Men det“, sagde min optimistiske mor, „er der ingen som lægger mærke til, bare du beholder bæltet på“. Hvis jeg ikke var holdt op med at vokse, tør jeg slet ikke gætte på, hvordan næste „projekt udvidelse“ var kommet til at foregå. Flæser i afvigende farver var af gode grunde „in“ i disse år - men på en spejderuniform!!! Det var vist ikke sagen.

De andre i patruljen så ikke bedre ud - en havde en uniform af celluld, som heller ikke netop var mørkeblå.

Den havde en skavank modsat min - den blev længere og længere, hver gang den blev vasket. Det gjorde spejderen imidlertid ikke, så hendes uniform måtte lægges op i det uendelige. Ak ja, sådan var goderne ulige fordelt.

Patruljens telt bar det maleriske navn „Kålormen“. Det var grønt med hvide striber og forsynet med en frynse i kanten. At Kålormen havde en fortid som noget andet, var ingen af os i tvivl om. De mest romantiske af os kunne tydeligt spore en duft af cirkus, stald og savsmuld, og vi hørte tydeligt tramp af hestehove og klang af trompetmusik, når vi sov i „Kålormen“. De mere jordnære påstod, at den bare havde været markise hos troprædsformanden.

Trods ihærdig gennemgang af pulterkamre i alle 3 generationer lykkedes det mig aldrig at opdrive en sovepose. En sådan måtte jeg jo imidlertid have til Bededagslejren. De 2 grønne uldne portierer (fra 1. generation) blev af min mor inddraget til at sy skibukser af. Til gengæld fandt hun et gammelt, hæklet, mølædt slumretæppe, som blev syet sammen til en pose.

Det gav et lidt utæt resultat, som måtte isoleres på

en eller anden måde. Mod at køre købmandens barnebarn rundt i en gammel barnevogn det meste af påskeferien, fik jeg lov til at låne en kartoffelsæk af papir - og den havde aldrig været brugt til noget andet før.

Da vi skulle i soveposerne, begyndte det at sne, så vi måtte klæde os på for at gå i seng den første aften. Jeg var trods alt glad for de grønne skibukser, som sammen med en lusekofte, et par strikkede vanter og ditto sokker - med en fortid som sjælevarmer i 3. generation - og en strikket pipaluk (en slags kyse strikket af garnrester), udgjorde det fuldendte negligé til overlevelse under en St. Bededagstelttigning. Nogle var så heldige at have en pipaluk af kaninskind. Vi var et betagende syn. Vi var enige om, at det var godt, at der ikke var drenge med.

„Kålormen“ - hvad fortid den end havde haft - var ikke så tæt som

beregnet. Så midt om natten måtte vi søge tilflugt i en lade på den nærmeste gård, og de, som lå ved siden af mig, var glade for min raslende sovepose, som skræmte musene væk.

Det blev i det hele taget en lejr rig på specielle oplevelser. Selvom jeg var så heldig at have en ny papirpose at sove i, så kunne man ikke uden videre skaffe nye poser til hvad som helst. Vores tropsleder havde derfor brugt en gammel pose til at hælde skurepulver i.

Uheldigvis var posen mærket „mel“. Denne skiften rundt mellem poser og indhold vidste kokken ikke noget om, så den hvide sovs, vi skulle have til stegt flæsk om søndagen, blev jævnet med skurepulver. Sovsen var lidt tynd, til gengæld knasede den mellem tænderne, og de, som ikke havde haft mod til at børste tænder i vand med is om morgenen, fik alligevel rensat tænderne den dag ...

Uhm, tørrede æbler - sundt slik

Tekst Birte Norgaard Nielsen
Foto Mogens Carrebye

Prøv at tørre æbler

Det smager bare rigtig godt! Det er sundt og lækkert slik, og så er det sjovt og nemt at lave selv.

Fra gammel tid har man kendt til at tørre æbler. Det var en måde at gemme sommerens vitaminer på, inden fryseren blev opfundet.

Æblesorterne Filippa, Cox Orange og Ingrid Marie er gode at bruge, men du kan sagtens bruge andre.

Sådan gør du:

1. Skræl æblerne.
2. Stik kærnehuset ud.
3. Skær æblerne i tynde skiver.
4. Læg dem på en bagerist.
5. Sæt dem i ovnen ved 75° - husk at ovndøren skal stå på klem.
6. Lad dem stå til alt væde er fordampet, og de er knastørre (ca. 4-5 timer).
7. Opbevar de færdige tørrede æbler i glas eller dåser med tætsluttende låg.

- eller du kan trække æbleringene (evt. med skræl) på bomuldssnor eller tynde blomsterpinde og hænge dem på et tørt sted i ca. en måned.

Du kan også trække lufttørrede æbleringe med skræl på snor sammen med tørrede appelsinskiver og hel kanel.

Hæng dem op og nyd duften af jul!

Af Nils Hartmann
Illustrationer Rasmus Sand Højer

Medicin- mandens trylledrik

Det havde lydt spændende, det Mikkel fortalte om regnskovens indianere ved det sidste patruljemøde. Mikkel var Vibernes patruljeleder. Han var netop vendt hjem efter at have været et år i Amazonlandet i Sydamerika med sine forældre, som havde arbejdet på et eller andet projekt derovre. Mikkel havde smilet for sig selv og været helt hemmelighedsfuld, da han bagefter

foreslog, at patruljen tog på weekend-tur og oplevede indianernes eventyrlige verden. Mere ville han ikke fortælle, men det ville blive alle tiders tur, lovede han. En weekend, de aldrig vil glemme ...

Den første fredag i december måned tog patruljen afsted med bussen. Mikkel var kørt i forvejen med sin far med maden og oppakningen. - Gud ved, hvad vi skal lave? spurgte Emil, da de havde fundet deres pladser bag i bussen.

- Danse krigsdans måske, sagde Marie med et fjoget grin.

- Danse? Vel skal vi ej, sagde Jens og tog en slurk af den store colaflaske.

- Hvorfor er det så hemmeligt? Hvorfor ville Mikkel slet ikke fortælle noget? spurgte Rikke.

- Måske laver han bare fis med os, lød det omme fra bagsædet. Her lå Janne og slængede sig med en pose popcorn.

Emil havde kortet, hvor Mikkel havde skrevet, at de skulle stå af ved den første store brændestabel i højre side, når de kørte ind i skoven. Nu dukkede træerne op, og Emil gik op og satte sig på det forreste sæde.

- Stop! råbte han og pegede på brændet i vejsiden. Det er her, vi skal af!

Da de fem viber et øjeblik efter stod i vejkanthen og studerede Mikkel's kort, var bussen allerede forsvundet henne bag svinget.

- Er du nu sikker på, at det er det

rigtige sted? spurgte Marie.

- Selvfølgelig, lo Emil. Bare følg far her.

Efter et kvarters vandring ad en smattet skovvej nåede de frem til en gammel hytte med grønt græstæg og små vinduer.

Emil kiggede på de andre og udbød:

- Sikke et skur!

Pludselig kunne de ikke lade være med at grine. Det var bare helt vanvittigt det her.

- Det ligner heksens hus i Hans og Grete, stønnede Janne.

- Jeg tror altså, at vi er gået galt, lo Jens og åbnede døren til et lille køkken og råbte: Hallo!

- Det var det, jeg sagde. Vi skulle først have været af længere inde i skoven, din bøv!

Marie gav Emil et hårdt puf i siden, så kortet røg ud af hånden på ham.

- Hold op med det pjat. Lad os se, om vi kan finde Mikkkel, afbrød Rikke og styrtede ind gennem køkkenet.

Et øjeblik efter var hun tilbage igen.

-Var han der? spurgte Janne.

- Næ, der er ikke en sjæl!

Netop, som de stod og overvejede, om de skulle gå tilbage til den asfalterede vej igen, lød en stemme henne fra gavlen:

- Det er skam rigtigt nok. Hytten er vores.

Alle viberne stirrede overraskede hen mod pigen. Hvem var hun?

- Ja, Mikkkel er her ikke i øjeblikket,

fortsatte den rødhårede pige med et venligt smil. - Han er inde i skoven og finde noget. Marianne! ... Ja, jeg hedder Marianne. I skal denne vej. Bare følg efter mig, jeres rygsække og tasker står inde i stuen.

Lidt efter kom Mikkkel slæbende ind i huset med et eller andet i en sort plastiksæk, som han stillede på bænken under vinduet. Der stod et langt træbord foran den rustne brændeovn, ellers var stuen tom. Mikkkel foreslog, at drengene sov på loftet og pigerne i det lille rum bag stuen. Og selv om de selvfølgelig allerede havde gættet det, så sagde Mikkkel, at Marianne var en, han kendte. De havde mødt hinanden i Sydamerika, og nu hvor de skulle ind i Landet uden Ondskab, syntes han, det var godt at have hende med. De andre så på hinanden. Men Mikkkel sagde ikke mere, og ingen spurgte, og i det samme kom Marianne med to termokander te og en stor julekage.

- Lad os gå en tur ud i junglen, foreslog Mikkkel, da de var færdige med teen og havde fundet deres sovepladser. For de næste to dage er vi indianere i Amazon-landets jungle.

Nu var det bælgravende mørkt. Mens de gik gennem skoven, skulle de være helt stille og lytte til junglens lyde. Det første, de hørte, var en tuden inde fra grantykningen.

- En ugle! hviskede Janne.

- Urutau! sagde Marianne.

- Det er sgu da en ugle!

Emil tændte lygten og lyste ind mellem granerne.

- Sluk!

Mikkels stemme var lav, men bestemt. Han trak dem med ind under et af de store træer.

- Urutau er Månens Mor, og hun vil ikke forstyrres, hviskede han.

Hvad var det her for noget?

Lidt efter fløj en skræmt fasan op og forskrækkede Rikke og Jens, så de skreg i vilden sky. Emil, Marie og Janne var ikke meget for at indrømme, at de også følte sig en smule bange. Det virkede faktisk ret uhyggeligt, og alle blev automatisk helt stille.

- Junglen er fuld af onde ånder, sagde Mikkkel endelig med dyb stemme.

De fortsatte rundt gennem skoven, mens Marianne og Mikkkel med hviskestemmer fortalte, at bækken var den store flod, og lyden fra en knækket gren var et skud fra den hvide mands tordenkile og i den dur. Da de efter en times tid kom til en lille høj, gjorde Mikkkel tegn til, at de skulle sætte sig på stenene.

- Nu er vi i Landet uden Ondskab, sagde han med højtidelig stemme. Her findes hverken død eller fattigdom eller træthed og ingen hvide mennesker. I er mine indianere, og jeg er jeres medicinmand. Gør, som jeg siger!

Da de vandrede tilbage til hytten, trak Rikke Emil i ærmet, så de kom til at gå et stykke efter de andre.

- Er det ikke lidt fjollet? spurgte hun med hviskestemme.

- Jo, måske.
- Jeg troede, at vi skulle lave noget sjovt.

- Vent, vi er jo først lige kommet.

Efter middagen, som var opvarmet grønsagstærte, samledes de i stuen. Der var tændt op i brændeovnen, og det eneste lys kom fra et lille stearin-lys på bordet. I plastiksækken havde Mikkel samlet fjer og små kæppe. Nu fik de alle sammen fjer i håret og hver to kæppe i hånden og skulle forestille sig, at de var til indianerfest. De skulle danse, dreje rundt med solen og slå takt med kæppene.

- Tænk på solen. Den giver jer styrke! råbte Mikkel.

- Og på stjernene, sagde Marianne og snoede sig rundt mellem dem.

Normalt var Rikke en, der kunne klare alting, men nu så hun sur ud. Det havde hun gjort siden, de gik tur. Hun syntes det her var for åndsvagt og lyttede ikke efter, hvad der blev sagt. Til sidst satte hun sig ned på gulvet og mærkede tyngden i sine lemmer.

- Hvad er klokken? spurgte hun tvært.

- Elleve, svarede Jens.

- Skal vi ikke snart i seng? Jeg er helt udkørt.

- Godt, så stopper vi, sagde Mikkel med et smil. Vi hjælpes lige ad med at rydde op i køkkenet, og så fortsætter vi i morgen.

Lørdag efter morgenmaden foreslog Mikkel, at de tog mad med og gik en lang tur gennem junglen ned til det store vand. Efter en halv times vandring gjorde de holdt under nogle store egetræer.

- Det er lige stedet. Jeg fandt det i går, sagde Mikkel stolt.

Så fortalte han om forbindelsen mellem mennesker og dyr i indianernes verden. Og om hvordan nogle indianere kan tale med dyrene og overføre deres kraft til sig selv.

- Vælg et dyr, som I vil have kraft fra. Jeg er en bjørn!

Bjørnemagt! råbte han.

- Ørnemagt! råbte Marianne.

- Tigermagt! råbte Emil.

- Løvemagt! Hestemagt! Ulvemagt! lød det fra de andre.

Den eneste, der ikke havde sagt noget, var Marie.

- Kom så, Marie, brølede Mikkel.

- Øh, æh, Vibe ... Vibemagt, stønede hun med et grin.

Nu skulle de danse igen og forestille sig, at de var det dyr, de havde

valgt. Rikke smilede til Emil. Han dansede helt tæt ind mod hende og prøvede at skræmme hende med et tigerbrøl, men i stedet kastede hun sig over ham som en sulten løve, så de tumlede om i græsset og var ved at dø af grin.

- Det er pragtfuldt, grinede Emil mod hendes hals.

- Skønt, simpelthen skide skønt, hviskede Rikke i hans øre.

Mikkel mærkede, at han havde dem, hvor han ville. De sneg sig gennem skoven og fandt de poster, han havde lagt ud, og det blev en smaddergod formiddag.

De var skrupsultne, da de nåede ned til stranden og fik maden og colaerne frem. Stemningen var høj, og

både Mikkel og Marianne fortalte om, hvordan det havde været at bo i regnskoven i nærheden af en indianerlandsby.

- De hvide tager deres land, fordi der er fundet olie, sagde Marianne. Indianerne bliver forfulgt og undertrykt.

- De er fattige, og børnene kommer ikke i skole. De kæmper for at bevare deres kultur, men det er svært fortsatte Mikkel. Men vi blev gode venner med nogle af dem. Jeg mødte deres gamle medicinmand og deltog i flere af deres fester. Han forærede mig noget ... Næ, det skal forresten være en overraskelse.

På vejen tilbage til hytten snakkede de flere gange om overraskelsen, men Mikkel ville ikke ud med noget. Det skulle være en hemmelighed ... til om aftenen.

Da de havde spist og vasket op, sad alle omkring bordet i stuen og ventede på Mikkel. Han rodede i sin rygsæk, og lidt efter kom han med en lille brun lerflaske.

- Den fik jeg i gave, da jeg rejste, sagde han lavt, nærmest hviskende. Medicinmanden fortalte, at der er en hemmelig trylledrik i, som kan jage onde ånder væk og rense kroppen for al slags ondskab.

Marianne og de fem viber stirrede med åbne øjne på Mikkel, mens han tog proppen af og lod dem lugte til flasken. Trylledrikken lugtede stærkt og sødt, nærmest som hostesaft.

- Skal vi drikke det! spurgte Jens usikkert.

- Her er jo ingen onde ånder, sagde Janne med et skævt smil.

Marianne tog en dråbe på fingeren og smagte på trylledrikken.

- Det smager ikke grimt, sagde hun.

- Hvad nu hvis det er farligt? spurgte Marie.

Mikkel mente ikke, at det var farligt. Så ville medicinmanden aldrig have givet ham det. Men han havde set, hvordan medicinmanden jagede de onde ånder ud af folk, så de vred og vendte sig.

- Har du selv prøvet det? spurgte Jens.

Næ, det havde Mikkel ikke.

De snakkede sammen et stykke tid og kastede urolige blikke på flasken, der stod på bordet.

Pludselig sagde Marianne, at hun godt turde tage en slurk.

- Hent jeres kæppe fra i går, sagde Mikkel til de andre.

De så uforstående på ham.

- Tag dem så, gentog han. I skal slå de onde ånder, hvis de bliver alt for truende.

- Det er garanteret noget I har fundet på, sagde Rikke.

- Ja, det hele er planlagt, ligesom da vi var på krybskyttejagt i sommer grinede Emil.

- Det er bare noget, vi leger, ikke? spurgte Jens og lød lidt usikker.

- Selvfølgelig, sagde Janne.

- Ja, det er ligesom det med dansen,

mumlede Marie.

Mikkel sagde ikke noget. Han tændte stearinlyset og slukkede lyset i loftet. Så greb Marianne flasken og satte den til munden og tømte den halvt.

De andre lænede sig tilbage på bænken og ventede. Der skete ingenting.

- Jeg henter chokoladen, sagde Rikke og løb ind på værelset.

Da hun kom tilbage, havde Marianne rejst sig op.

- Jeg tror, jeg skal kaste op, sagde hun.

Hun stod lidt og vaklede, mens hun støttede sig til bordkanten.

- Du spiller godt, sagde Emil og tog et stykke chokolade.

- Ja, det er altså godt fundet på det her, Mikkkel, sagde Rikke.

Marianne begyndte at svede. Hun slap bordet og drejede rundt om sig selv. Hurtigere og hurtigere, mens hun råbte underlige lyde. De kunne næsten ikke kende hende igen. Hun lignede mere og mere en, der var skræmt fra vid og sans.

- Der er vel ikke noget galt, spurgte Mikkkel usikkert.

I det samme udstødte Marianne et skrig og råbte:

- Uhyret kommer! Slå det!

- Hvor? råbte Jens.

- Her! Der!

Marianne pegede mod brændeovnen, og de sprang allesammen op og slog ud i luften og ind mod ovnen, mens hun skreg højere og højere.

- Det er altså skægt det her! sagde Janne.

- Ja, skideskægt! lo Marie.

- Jeg tror, jeg fik en ånd! hvinede Emil og greb omkring maven på Rikke.

- Marianne! råbte Mikkkel. Vi må hellere holde op.

Marianne hørte ham ikke. Hun svajede og vaklede og faldt om på gulvet. Et øjeblik efter, så det ud, som om hun sov.

- Rævesøvn, sagde Jens.

- Rejs dig op, sagde Emil. - Du er afsløret.

Men Marianne rejste sig ikke. Hun blev liggende, og nu var der ingen tvivl om, at hun sov.

- Hun blev bare træt, sagde Mikkkel og satte sig på gulvet ved siden af hende.

- Hvad nu? spurgte Rikke.

Der var stille i stuen. Det var Mikkel's ansvar det her. Det var ham, der var deres leder.

- Hun vågner snart op igen, sagde han endelig.

Men hans stemme lød ikke overbevisende. Også han så mærkelig træt ud. Det lignede ham ikke.

- Marianne, mumlede han. Marianne ...

Et stort drømmeagtigt smil bredte sig over hendes ansigt, men hun svarede ikke.

- Underligt, ikke også? sagde Jens og tog et stykke chokolade.

- Måske skal vi bære hende ind i seng, sagde Emil og gabte. Jeg er faktisk også træt.

Et kvarter senere lå Marianne inde på køjen med soveposen over sig.

Da de andre vågnede næste morgen, sov Marianne stadig, og hun var ikke til at vække. Hun var bare helt væk. Mens drengene lavede morgenmad, sad pigerne ved siden af hende og snakkede med lave stemmer.

- Jeg tror stadig, at det er et nummer, de har lavet, fortsatte Marie.

- Jeg ved snart ikke ..., sagde Janne og gik hen og åbnede vinduet. Jeg synes alligevel, der er noget mystisk ved det her.

De så på hinanden.

Hvis Marianne ikke snart vågnede, så ... ja, hvad så?

Ved morgenmaden diskuterede de, og Mikkel virkede temmelig anspændt, da de ryddede op bagefter.

- Hvad nu? spurgte Jens og skænkede et glas letmælk.

- Ja, hvad skal vi lave idag? mumlede Emil.

- Øh, jeg ved ... ikke rigtigt, svarede Mikkel.

- Åh, Mikkel! råbte Rikke irriteret.

- Hold op med det komediespil. Det er ikke sjovt længere. Gå ind og hent Marianne!

- Tror du ikke, vi har gennemskuet jer? spurgte Emil.

Mikkel hævede øjenbrynede og så på dem en efter en, så sagde han: Vi spiller ikke komedie. Jeg kan heller ikke forstå, hvorfor Marianne ikke vågner op igen.

Vibepatruljen gloede desorienteret på hinanden.

Så var det altså ikke bare fis?

- Hvis hun ikke vågner i løbet af en halv time, må vi gøre noget, sagde Rikke.

- Men hvad? spurgte Janne.

- Det var din idé, det her! sagde Marie og så vredt på Mikkel, der tydeligt blev mere og mere nervøs.

Klokken elleve løb Jens og Mikkel op til skovfogeden og ringede til læge-

vagten. De forklarede, at det hastede, at det var alvorligt.

Endelig var lægen der. Det var en ung fyr, og de fortalte ham, hvad der var sket. Han undersøgt Marianne, tog puls og temperatur og trykkede både her og der.

- Alt virker normalt, sagde han.

Bortset fra, at hun sover. Prøv at hente flasken. Vi må have sygehusets laboratorium til at undersøge, hvad der er for noget. For en sikkerheds skyld ringer jeg efter en ambulance. Vi må hellere få hende indlagt.

Senere på eftermiddagen sad Vibepatruljen på sygehuset og ventede. Stemningen var trykket. Ingen sagde rigtigt noget, men så kom overlægen langt om længe og beroligede dem.

- Marianne er ved at vågne, sagde han, mens alle drog et lettelsens suk. Hun er snart frisk igen.

Mikkel så på ham med et træt smil. Så greb han overlægens hånd og trykkede den.

- Jeg troede ikke, der kunne ske noget.

- Det er farligt at lege med den slags, sagde overlægen alvorligt. Så jeg beholder flasken her.

- Hvad var der i? spurgte Rikke.

- Vi er ikke helt sikre, men det er formentlig en sydamerikansk plante-gift, der virker som en kraftig sove-medicin.

Viberne kiggede på hinanden,

mens overlægen rømmede sig og fortsatte:

- Jeg kan forstå, at I har leget indianere.

- Ja, Vi har været i Landet uden Ondskab, sagde Emil.

- Landet uden Ondskab, gentog overlægen med et stille grin. Det må jeg nok sige. Det land kunne jeg godt tænke mig at besøge.

NØDDE- KNÆKKEREN

JAKOB OG LOUISE TÆLLER
ÅRRINGE PÅ TRÆERNE
B BLEV 6 ÅR ÆLDRE END A.
C BLEV 8 ÅR ÆLDRE END B
OG 3 GANGE SÅ GAMMEL BLEV A?
SOM A - HVOR GAMMEL BLEV A?

6

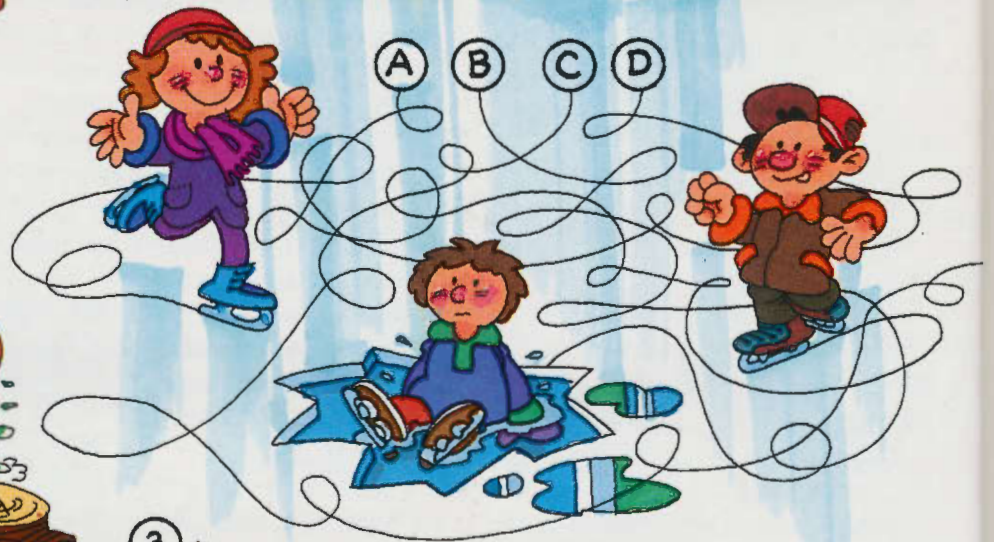
TRÆERNE STÅR TÆT PÅ SPEJDERNES HYTTEGRUND, DE SER
ENS UD, MEN KUN TO ER FULDSTÆNDIG ENS - HVILKE TO?

1

A B C D

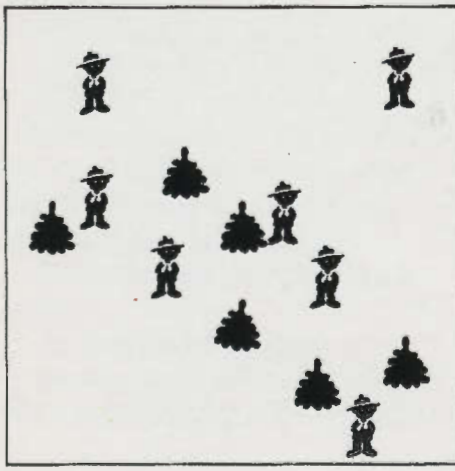

3

-HELDIGVIS VAR DER IKKE DYBT VAND
UNDER ISEN - MEN HVEM VARET
DER FIK EN VÅD BUKSEBAG?

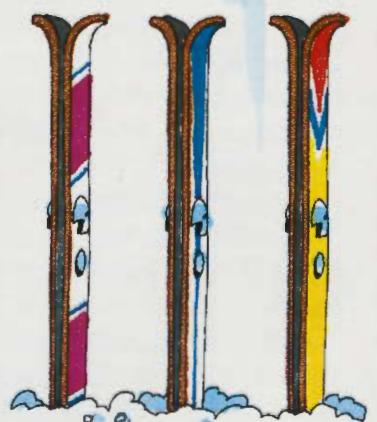
2

SPEJDERNE
ER SENDT UD
FOR AT HENTE
JULETRÆER.
KAN DU DELE
FELTET IND
MED KUN 3
STREGER, SÅ
HVER SPEJDER
FÅR 1 JULETRÆ?

4

BYT FELTERNE
OM SÅ DER
BLIVER ET
BILLEDE.

MICHAEL ANNE MARIE

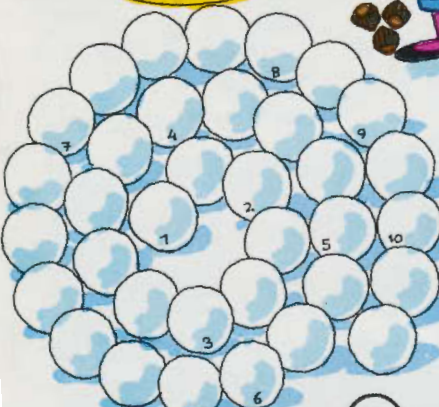
KAN DU PÅ ØJEMÅL - UDEN
BRUG AF HJÆLPEMIDLER
SIGE, HVIS SKI DER STÅR
LÆNGST FRA HINANDEN?

5

TRIP, TRAMP, TRAMP, TRAMP-
TRIP, TRIP, TRAMP-TRIP, TRAMP-
TRIP, TRIP-TRIP-TRAMP, TRIP-TRAMP-
TRIP, TRAMP-TRIP-TRAMP, TRIP-TRIP-
TRAMP, TRAMP, TRAMP-TRAMP, TRAMP, TRIP-
TRIP, TRAMP, TRIP-TRIP, TRIP, TRAMP,
TRAMP, TRIP, TRIP-TRAMP, TRIP,
TRAMP-TRIP, TRIP, TRIP,
TRIP-TRIP, TRIP-
TRAMP, TRIP-

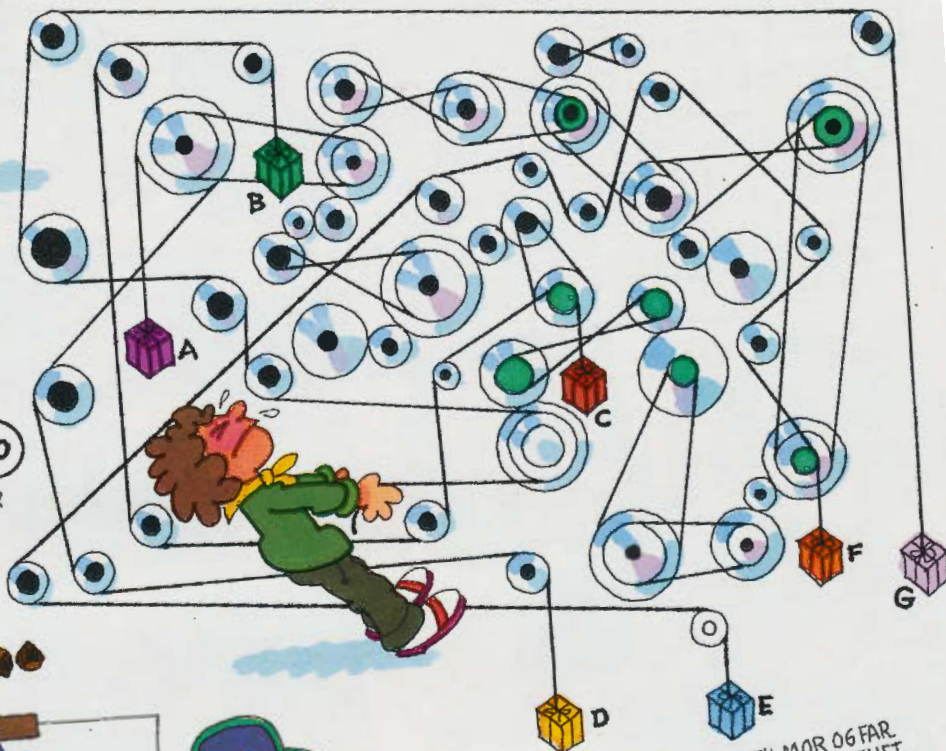
7
RIE OG IB
UNDRER SIG
OVER HVEM
DER TRAMPER
RUNDT PÅ
TAGET.
-KAN DU
LYTTE DIG
TIL DET?

1. RYGES I PIBEN 5 BOGSTAVER
2. HØJDEDRAG 6
3. BY PÅ FYN 10
4. HUSKES 6
5. LAND I EUROPA 7
6. BONDEN 10
7. DA 7
8. FORTRYDE 5
9. PÅ TRÆET 5
10. ALENE 3

8

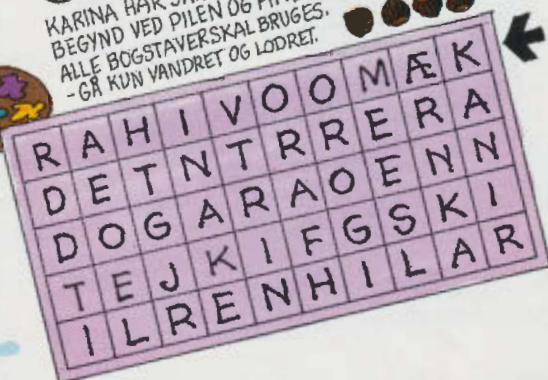
10
HVLKE GAVER
GÅR OP,
OG HVILKE
GÅR NED
NÅR LISA
TRÆKKER
I SNOREN?

9
KASTAR ER DYGTIG TIL AT TEGNE OG
MALE, MEN PÅ BILLEDET HER HAR HAN
LAVET 5 FEJL.
KAN DU FINDE DEM?

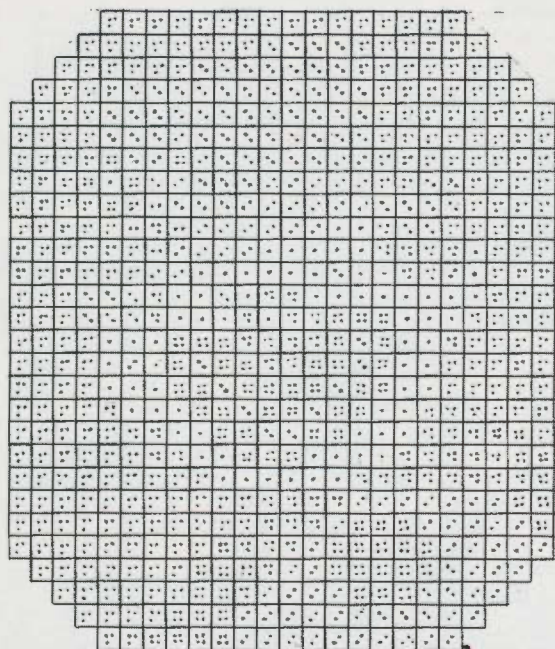
12
KARINA HAR SKREVET BREV HJEM TIL MOR OG FAR.
BEGYND VED PILEN OG FIND VEJ Gennem BREVET.
ALLE BOGSTAVERSKAL BRUGES.
- GÅ KUN VANDRET OG LODRET.

Dn ÷ R 1 S ÷ g TS ÷ KE ÷ Å ÷ I
÷ M ÷ a ÷ GE T ÷ T ÷ GAS ÷ r H

DU SKAL LØSE REBUSSEN OG DEREFTER LÆSE DEN BAGFRA.

11

FARV FELTERNE SOM
VIST HERUNDER

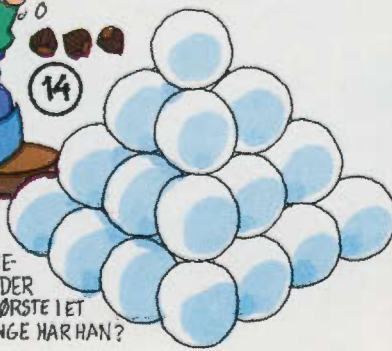
- ☐ HVID
- ☐ MØRK BLÅ
- ☐ LYS BLÅ
- ☐ LILLA
- ☐ RØD
- ☐ GRØN
- ☐ GUL

13

-SÅ KAN DU SE, HVAD RIE
FORTÆLLER OM...

14

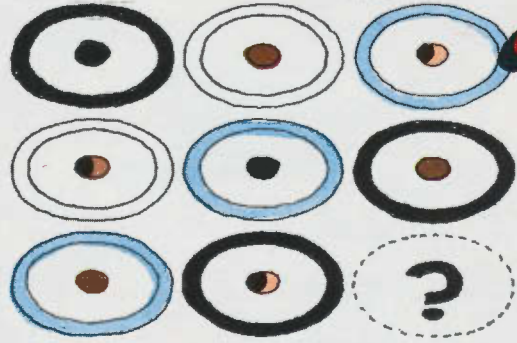

PETER STABLER SNE-
BOLDE - HAN BEGYNDER
MED AT LÆGGE DE FØRSTE I ET
KVADRAT, HVOR MANGE HAR HAN?

HER ER ET
BILLEDE AF
KIM PÅ
VANDRETUR
TIL HYTTEN.
DES VÆRRE
BLEV DET
KLIPPET I
STYKKER,
HVILKE DELE
PASSER
SAMMEN

15

ANNEMETTE OG
RASMUS HAR
ØVET SIG I AT
LAVE SPEJDERTEGNET
FOR ER GÅET HJEM
NU HAR DE OPDAGET, AT
DER ER SYSTEM BÅDE
VANDRET OG LODRET I DERES
TEGNINGER. HVORDAN
TROR DU DET MANGLENDE
TEGN SKAL
SE UD?

16

MIE

17

NIKOLAI

JAKOB

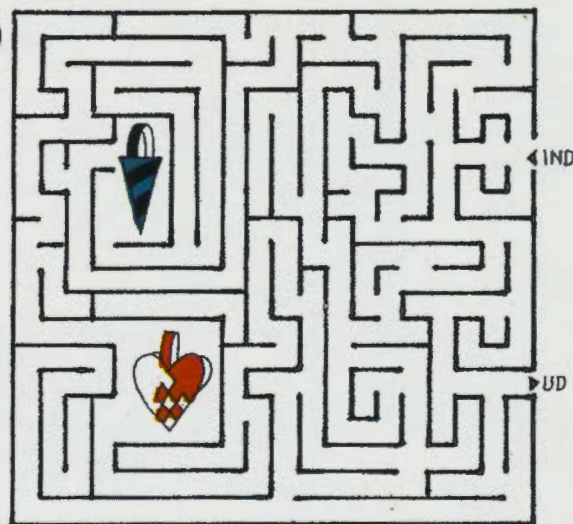
TINE

DER ER NÆSTEN ALTID GLEMT NOGET EFTER SPEJDERMØDERNE,
SÅ MÅ MAN EN TUR I GLEMMEKASSEN FOR AT FINDE DET GLEMT.
HVEM TROR DU HAR GLEMT TINGENE?

19
KAN DU
FINDE RUNDT
I DEN STORE
KASSE MED
JULEPYNT,
OG HENTE
KRÆMMERHUS
OG HJERTE
MED UD?

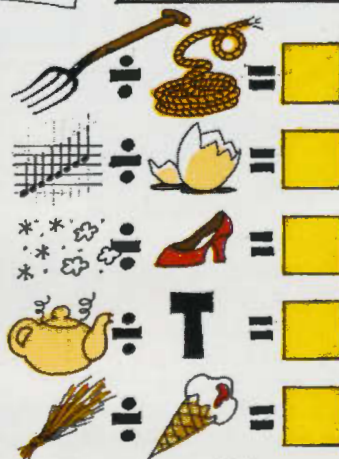

18

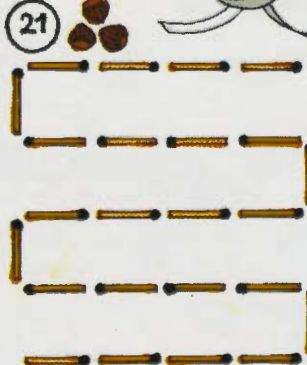
HVILKE STEDER SENDER SPEJDERNE JULEKORT TIL?

HVOR ER USELOTES FAMILIE? -FADEREN GÅR MED HAT, DER ER MINDRE END 3 BØRN, DE HAR INGEN HUND OG MODEREN BRUGER IKKE BRILLER.

22 KAN DU LØSE
REBUSSENE, OG
LÆSE HVAD DER STÅR
LODRET?

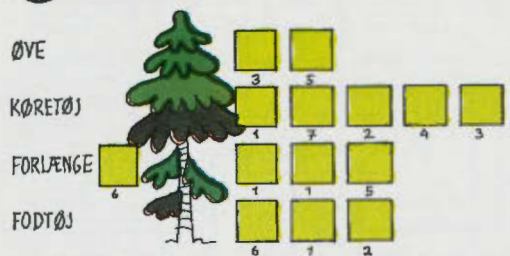
21

LISE HAR RODET MED GAVEBÅNDET, KAN DU SE HVILKE ENDER DER BLIVERTIL KNUDE, NÅR MAN TRÆKKER I DEM?

KAN DU LAVE 2 KVADRATER VED AT FLYTTE STÆNDSTIKKER?

23

ØRDET TRÆ INDGÅR I HVERT ORD
HVAD STÅR DER HERUNDER?

VÆR MED I LØDTRÆKNINGEN!

En korrekt løst opgave giver det antal nødder, der er tegnet ved siden af. Når du har mindst 50 nødder, kan du være med i lodtrækningen om præmierne.

Skriv løsningerne på arket og send det, så vi har det med posten senest mandag d. 8. januar 1996.

Sender du en kopi af arket, skal du klippe det lille hjørne af siden her og sende det med. Vinderne får meddelelse sidst i januar og deres navne kan læses i Spejderbladene.

PRÆMIER

- 1: Rygsæk Lowe Cerro Torre 1 60+20
- 2-4: Sovepose Igloo
- 5-7: Rygsæk Lowe Contour Mountain
- 8-20: Halogenlommelygte
- 21-40: Bæltetaske - Lowe Mini-belt pack

1 TRÆET A BLEV _____ ÅR

3 _____

5 _____

SÆT X ☐ ☐ ☐ ☐

7 _____

8 _____

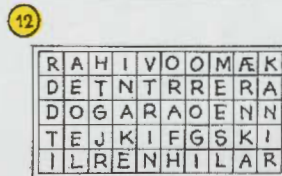

SÆT RING OM FEJLENE

10 GÅR OP: _____

GÅR NED: _____

11 _____

13 _____

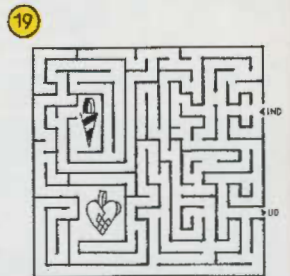
14 _____ SNEBOLDE

15 ☐ + ☐

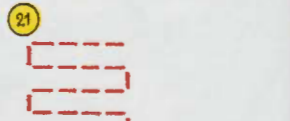

17 MIE _____
NIKOLAI _____
JAKOB _____
TINE _____

18 _____

20 BILLEDE: _____

22 _____

23 _____

24 _____

LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN _____

ADRESSE _____

POSTNR _____ BY _____

ANTAL NØDDER _____

800 baptistspejdere fra hele landet samt spejdere fra Tyskland og de andre nordiske lande, var med da Danske Baptisters Spejderkorps holdt korpslejr på Øksedal udenfor Barmer ved Sebbersund i Nordjylland d. 24. juni-1. juli.

De mange spændende aktiviteter og oplevelser - mudderbrydning, Fangerne på Øksedal, hængekøjeftening, spejderfest, lejrball, kongeligt besøg - nød spejderne i en uge, hvor humøret var højt. Den dejlige varme sommer gjorde blot oplevelserne og minderne varmere.

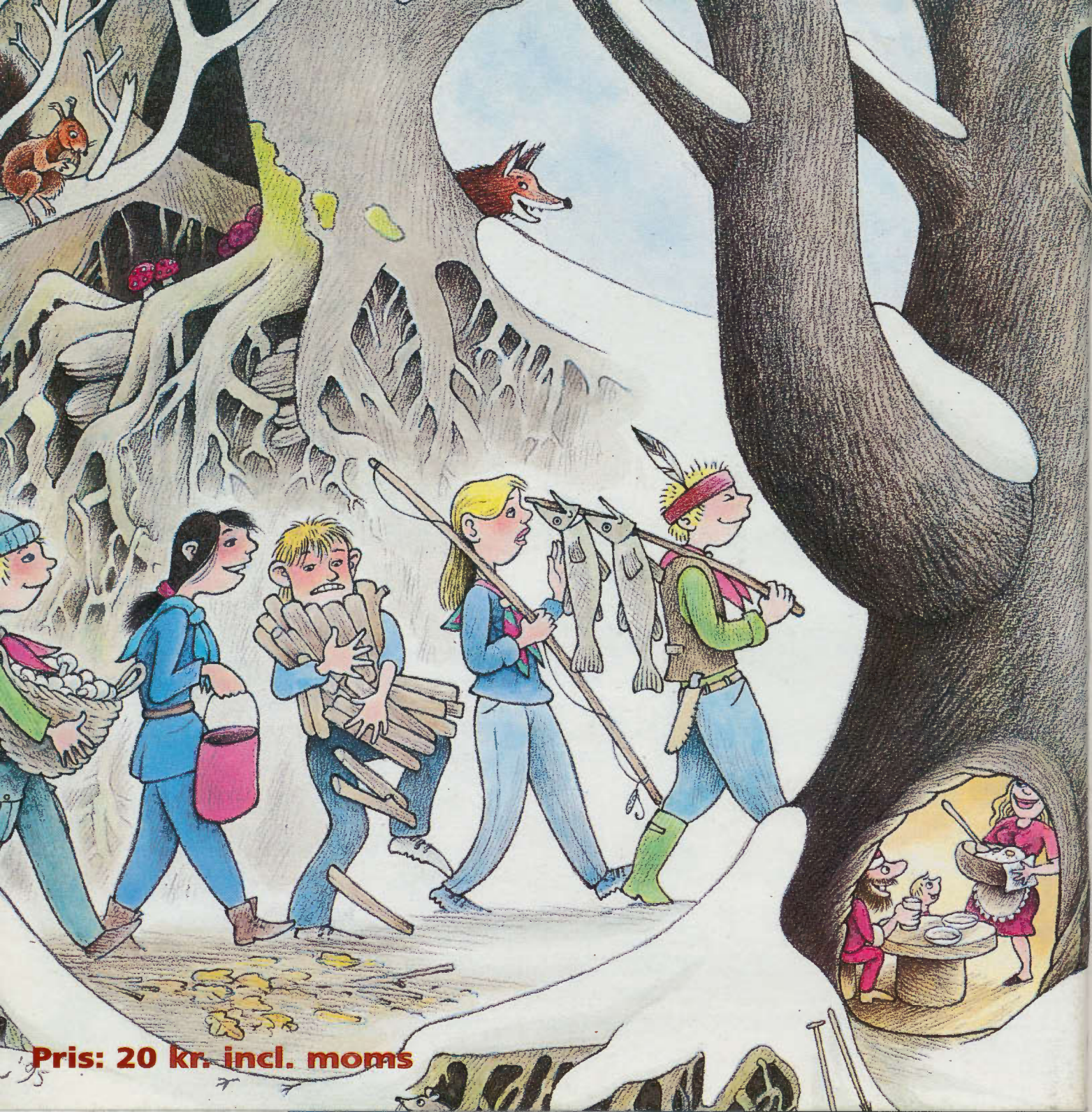

**SPEJDER
JUL
1995**

Udgivere: Danske Baptisters Spejderkorps • Det Danske Spejderkorps
KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere • **KFUM-Spejderne** i Danmark
Redaktion: Flemming Andersen, Claus Bjerre, Kirsten Lund Frandsen, Jytte Lauritzen, Karen Mathiasen,
 Birte Nørgaard Nielsen, Mette Tandal Olsen, Vibeke Brandt Nielsen (ansvh.)
Omslagstegning: Peter Maltha, Nøddeknaekkeren: Henning Aardestrup, **Layout:** Per Christiansen,
Repro: Holdt repro, **Tryk:** Dansk Heatset Rotation

ISSN 01 08-1179/ISBN 87-7041-346-0 © Spejderforlaget a/s 1995 Pris: 20 kr. (incl. moms)

Pris: 20 kr. incl. moms